

Szűcs János

Meditációs versek

Szűcs János

Meditációs versek

2. kiadás

Copyright ©Szűcs János 2021-2022.

A versek szabadon felhasználhatóak, a Szerző nevének
feltüntetésével együtt!

A Szerző elérhetőségei:

email cím: **szucsjan@gmail.com**

web oldal: **<https://szucsjanos.hu>**

1.

Keresni egy pillanatot,
Egy percet, egy szót, egy mondatot.
Megtalálni azt a hiányzó darabot,
Amivel a teljességet megragadhatod.

2.

Ne az embereknek írd!
Ők vagy megértik, vagy nem.
Egyvalaki van, ki biztosan
Megért, a Teremtő Isten.

3.

Minden nap írd valamit,
Magadnak és a világnak,
Bölcsőbb és jobb leszel,
Része az örökkévalóságnak.

4.

Kettesben a világgal,
Csendes időtöltés.
Én a világban,
És a világ énbennem.

5.

A meg nem valósult
Álmokban valójában
Nem őket sajnálod.
Siratod egyszer volt
Gyönyörű ifjúságod.

6.

Figyelj meg mindent alaposan,
És ha amit láatsz, nem érted,
Az nem a világ hibája,
Hanem a tied, csak a tied.

7.

Itthon vagyok,
a jégvirágos ablakok,
faggyal festett
mozdulatlan gondolatok.
Én csak nézem őket,
találgatom, melyik
mit jelenthet.
De bárhogya próbálom
idehozni a fehér papírra,
versbe önteni csillogó
szépségüket, nem lehet
megmozdítani őket, nem
erre születtek. Ők
jégvirágok, addig élnek,
míg el nem törli őket
egy másik akarat.
Pillanatnyi szépségek ők, tűnékeny
festmények, megérteni,
megírni, lefesteni őket
nem lehet, és nem szabad.

8.

Titkos tudás van mindenkiben,
Van, aki tudja ezt, van, aki nem.
Ha nem félsz az igazságtól,
Megtudni valójában ki vagy,
Hunyd be a szemed, mondj el
Egy imát, és nyisd meg önmagad.

9.

A verseket soha nem tervezem,
Valaki ezt mindig elvégzi helyettem.
Ám amint készen felbukkan bennem,
Meg kell ragadnom abban a pillanatban,
És teljességében papírra kell vetnem,
Ha elmulasztom, és elég egy kicsit késnem,
A vers örökre elveszett, nem születik
Újra, hiába is kérem.

10.

Felettünk és bennünk
Van valami más,
Amit nem érhet el
Hétköznapi tapasztalás.

11.

Bármit teszel,
Időd mindenképpen telik.
Araszolva, vagy száguldva,
Halad a jelentől a jelenig.

12.

Közös sorsunk, hogy nem
Vettünk részt a Teremtésben,
Mindannyian teremtetett lények vagyunk.
Keressük létünk értelmét, és
Eközben leküzdhetetlen akadályokba botlunk.
Azt hisszük, bonyolult labirintusban bolyongunk.

De emeljük föl fejünk, felettünk a tiszta
Szabad ég, a Teremtő tekint le ránk,
És türelmesen vár bennünket világába vissza.

13.

Nem lehet mindig tökéletes verset írni
De mindannak, mit leírsz, értelme van.
Ezért érdemes minden nap új létre ébredni,
És minden szónak, minden mondatnak, mit leírsz,
Tiszta szívvel örülni, örülni.

14.

Ez egy rövid vers.
Gondolkodj el rajta.

15.

Esik az eső, egyre esik.
A tél még itt sem volt,
Máris elszaladt.
Földdé vált levélszőnyeg
A kopasz fák alatt.

16.

Kevesen vagyunk,
Általunk épül a világ.
Az élet rajtunk keresztül lélegzik,
És énekli gyógyító dalát.

17.

Uralkodó és rabszolga
Ha eljön az idő,
Mindketten beállnak
Ugyanabba a sorba.

18.

Oszlasd el magadban a sötétséget,
Odakint minden reggel felkel a Nap.

Ha kinyitod a lelked, és nem zárod be magad
És elfogadod a gyógyító napsugarat,
Örök fény lesz benned, te magad leszel
A mindig fénylő csillag.

19.

A mester így feddte tanítványát:
"Miért nem végezted el a feladatodat?
Nem tudod, nem akarod,
Vagy nem lehet?"
A tanítvány így felelt:
"Várom a tavalyi évet."

20.

Napok sora mögöttem
Pillanatok gyűlnek össze bennem,
És ahogy az időben haladok,
Lassan rájövök, bármennyi
A változás, amilyennek
Megszülettem, ugyanaz
A kíváncsi gyermek maradok.

21.

Ha sokat írsz, előbb
Vagy utóbb lesz közöttük
Olyan is, ami megváltoztatja
A világot.

22.

Valami nagyobbak része lehettem,
Mely egyszer kivetett magából,
Most itt vagyok e világban.
Hogy kértem-e? Akkor nem keresném
Létezésem okát minden utcaszegleten,

Minden felhőben és esőcseppben,
Akkor tudnám mi végre jöttem el,
Miért hagytam el a tündérvilágot e furcsa kék Földért,
Miért cseréltem öröklétem tűnődésnyi időre,
És miért vettem fájdalmas testet fény lelkem köré.
Ha ellenkeztem, hát rövid volt a küzdelem,
Sérelmet nem szenvedtem, legyőztek hát gyorsan,
Utam könnyű volt, csak felsírtam,
Megfürdettek, szárazra töröltek, és már feledtem
Mindent, mi a másik világhoz kötött.
Talán ők kértek, és én elfeledtem mit ígértem nekik,
Mire szánom majd e rövid földi időt,
És most már hiába kutatom,
Feladatom elveszett megannyi földi öröm között.
Mert volt öröm is töméredek, és e világ gyönyörű,
De ha magam vagyok, bensőmben végtelen
Szomorúság nyílik, érzéki csodálatos virág,
Színe mindig más, illata fájdalommal bódít és
Felfedi bennem a hiányt,
Minden nap és minden óra minden percében
Eszembe vési hová tartozom,
Hol van az igazi helyem.
A világ hiábavalóan gyönyörű, tűnékeny és
Csorbult mása annak, minek egyszer része voltam,
Meggöt, lehúz és elbódít megannyi gyönyörrel,
Megajándékoz ezernyi nappal, milliónyi széppel,
De mindig adósom marad a megszabadító feledéssel.

Angyal vagyok, próbatételre érkezve,
Vagy súlyos bűnért kell vezekelnem e földi léttel,
Mit tán el sem követtem, szárnyam sebe
Még iszonyú fájdalommal gyötör,
De repülni már csak álmomban tudok.

És mégis ide tartozom, bár a távoli ősi világ
Kitéphetetlen gyökerei minden nap fájnak.
Lelkem mindig sóvárogni fog valami után,
Mely nem része e világnak.
Ha a csillagokra nézek, égi otthonom látom,
De lábam a föld porában tapos,

Hátam egy sziklának vetem,
Gondolataim messze járnak,
Nem vagyok más, mint itt ragadt hírnöke
Egy örökkévaló végtelen valóságnak.

23.

Életem nagy részét
Magam mögött hagytam.
Átéltam annyi napot,
És álmos éjszakát,
Siratom az elmúlt időt.

De nem, szomorú nem vagyok,
Közben éltem és tanultam,
És magamban már nem
A múlandó embert látom,
Hanem az örökifjú költőt.

24.

Minden napom egyformán telik
Reggel, dél, majd eljön az este.
Mégis, nekem elég annyi a világból,
Ha néha megtalálok egy cserepet
Egy valaha eltört vázából.

25.

Tanulj meg helyesen lélegezni,
Tanulj mások szívével érezni,
Magad mások mögé helyezni,
Tanulj meg a látszat mögé nézni.

A jutalmad nem marad el,
De nem ezért teszed, amit teszel,
Hanem hogy még többet tanulj
Minden lélegzetvételeddel.

26.

Álmos reggel, vajon mihez kezdjek ma?
Zene, írás, elmélkedés vagy éppen fizika?
Várj meg világ, titkaid megfejttem úgyis,
Ha nem, legalább élveztem a létezést.
Jó volt ebben a világban a Mindentudót játszani.

27.

Mi értelme van a hóesésnek,
Ha mire földet érnek,
Elolvadnak a hópelyhek?

Őket nem zavarja az elmúlás,
És amíg hullanak lefelé,
Örömtáncukat én is
Örömmel nézem.

28.

Hatalmas ez a világ,
De már az első pillanatban.
Ott volt minden, mi eljövendő,
Te és én és a világ minden szépsége
és gondja, már akkor eltervezett
és elrendezett mindent a Teremtő.

29.

Olyan vers vagyok,
Aki rím nélkül,
Sután jött a világra.

De aki engem írt,
Annak tetszettem,
Nem tépett szét.
Neki köszönhetem,
Hogy aztán én is

Kaptam rímet, így
Helyem a világban megeltem.

30.

Szabadíts meg a gonosztól,
Ádám fia vagyok én is.
Én is vágyom a megváltásra.

31.

Földrengés, tornádó,
Özönvíz, tüzet okádó
Vulkánok sora.

Mennyi hatalmas erő
Tört már az életünkre.
És most egy picike
Vírussal vívunk
Világháborút.

32.

Hogy mi fáj a legjobban?
Hogy nem vagyok kiválasztott.
Egy vagyok a sok közül,
Nem vagyok próféta, látnok,
Sem gyógyító.

Nem látom a jövőt, és
Nem hisznek nekem az emberek.
A múltamat siratom, és
Sajnálom az el nem következőt.
Azt a megvalósult álmokkal
Teli jövőt, és bár szabad vagyok,
El kell fogadnom, hogy nem vagyok
Más, mint egy kétségek között
Tántorgó látomás.

33.

Arra születtem,
Hogy megváltsam a világot.
Ha ez nem sikerül, legalább
Neveltem a lelkemben egy
Szépséges, ezerszínű
Örökkön élő virágot.

34.

Te maradj tiszta és őszinte,
Fogadd el magad és a sorsod,
Ne lázadj önmagad ellen,
Hidd el, minden így van jól.

És ha egyszer majd visszanézel,
És nem látsz mást, csak kérdéseket,
Fogadd el, hogy ilyennek
Álmodták az életedet.

35.

A csendes folyó is öl és pusztít,
Ha eljön a tavaszi olvadás.
Földanya türelmes,
De ha kell, megvédi önmagát.

36.

A Nap fölkel, reggel van,
Mindenki köszönti a Napot.
A fűszál a ház előtt,
A fecske az égen.
Minden apró bogár,
Minden szálló lepke.

Neked is van mit tenned,
Állj meg, nézd a Napot,

Imával köszöntsd Teremtőd,
És az állhatatosságot megkapod.

37.

Minden versem ugyanolyan,
És mégis mind egyedi.
Isten, élet, értelem,
Ha milliószámra írnám őket,
A valóság titkát akkor sem
Tudnám megfejteni.

38.

Annyit szerettem volna, ez
A vágyam, amióta írok,
Hogy gondolataim könyvben
Lássam viszont, kinyomtatva,
Bekötve, hófehér papíron,
Hogy olvassák mások, és
Elgondolkodjanak, vagy csak
Örömet szerezzek, érzelmeket
Ébresszek és otthonra leljek
Mások lelkében, osztozva velük
Közös sorsunkban, de álmom
Már nem válik valóra, a világ
Visszautasít, nem találok utat
A bezárkózott lelkekhez.

Uram, legyen meg a Te akaratod,
Elfogadom a sorsom, megbízom benned,
De kérlek, bocsásd meg nekem,
Ha a szívem fáj, ha csalódott,
Fáradt és szomorú vagyok.

Kérlek, nézd el nekem őszinteségemet.

39.

A szomorúság szétszaggat.
A szépség messze jár.
Holnap is felkel a Nap.

40.

Fehér a világ odakint
A szél söpri a havat.
A meleg szoba ablakából
Nézem a hideget,
És elképzelem, hogy fázom.

41.

Álmomban az idő másképp múlik,
Egy óra, és meglátom az
Univerzum végnapjait.
Egy perc, és átélem a Teremtést.

Egy pillanatban ott vagyok mindenütt,
A történelem rövidfilm belső szemem vásznán,
És az örökkévalóság is elmúlik reggelig.

Felébredek, átéltem mindent mi lehet,
És a következő éjszaka új élményekkel vár.

42.

Fekete varjú repül
Fekete felhőben,
Fekete tükörkép
A tócsákba gyűlő esőben.

43.

Ébredezni kezdek,
Az álomból visszatérek.
Kinyitom a szemem,

Magamnak már semmit sem kérek.
Világ, imádkozom majd érted.

44.

Sivatag, ameddig a szem ellát,
Arany dűnék, szél fújta homok,
Elfelejtett, elhagyott emlékek,
Gyermekkorom szétdobált játécai.
Életem alkonyán már nincs más dolgom,
Mint felásni a sivatagot, a homokot
Átrostálni, aranyásóként emlékeim
Mind megtalálni, magamhoz ölelni
Visszatért játékaim, és velük
Ameddig még lehet, játszani, játszani.

45.

Figyeltem mindenre jól,
Láttam napfényt és sötétséget.
Hallgattam az esőt és a csendet,
De a titok, titok maradt, megfejtetlen,
És ez így van jól.

46.

Felfedező úton vagyok,
Térképet rajzolok.
Mögöttem dombok, hegyek,
Fenyvesek és tölgyesek,
Színes, végtelen rét,
Zúgó és patak
Álomból szőtt titok világ.

Most feltöröm a pecsétet,
És amit tudok, megosztok,
Kincseim viszem elétek.

47.

Felnőttnek még gyermek vagyok,
Gyermekek már felnőtt.
Kétéltű félszerzetként
Próbálom rávenni az időt
Egy kis türelemre.

48.

Ha azt hiszed, az életed
Te irányítod, ne bízd el magad,
Hiszen még az álmaidat is
Mástól, messziről kapod.

49.

Minden lélegzetvétellel
Valami újat tanulok.
Minden pillanattal
Új lehetőséget kapok,
Minden mozdulattal
Lehetséges jövőt választhatok,
Örök tanulással múlnak el a napok.

50.

Túl sokat akartam?
Túl magasra törtem?
Csak arra vágytam,
Hogy olvassák, amit írtam,
Csak azt szerettem volna,
Ha értenék mikor és miért sírtam,
Ha éreznék minden gondolatom,
Ha ők is látnák világom
Ragyogó csillagait,
Hófehér szárnyú angyalait.

Csak arra vágytam, hogy ismerjenek,
Hogy azért, amilyen vagyok, szeressenek,

Hogy tanuljanak minden versből,
Minden rimből, minden történetből.

Hogy ne múljak el észrevétlen,
Minden nyom és emlék nélkül,
Hogy lássanak látva.

Mert én is, mint minden ember,
Csak ennyire vágyom, hogy
Életem fontos legyen valakinek,
Hogy arra, amit mondok, figyeljenek.

Hogy a látszatnál sokkal messzebbre nézzenek.
Lássák, amit én látok, hallják, amit kiáltok.
Hogyha egyszer véget ér az utam,
Hadd higgyem, hogy nem volt hiábavaló,
És az életem több volt,
Mint egy álom, gyorsan múló.

51.

Valami elmúlik,
Valami születik,
A világ nem ismétli magát.

Amit itt elveszítesz,
Megtalálod majd odaát.

52.

Valamikor angyalnak születtem,
Aztán az emberek között
Lassan én is emberré lettem.

Megismertem életet és halált,
Mosolyt, örömet, és megtalált
Minden, mi egy embernek jussa.

A teremtésből csak egy dolog
hiányzik, az Édenkert kulcsa.

53.

Van, hogy a verseim suták,
Olyan elkészületlenek.
Mégis, ha eldobnám őket,
Velük együtt dobnám el
Az életemet.

54.

Minden napra jusson valami érdekletes.
Egy ima, egy ige, egy jó cselekedet.
Egy furcsa gondolat, egy apró ötlet,
Egy jel, egy érzés, egy gondolat.
Valami, ami megszínésíti a napomat.

Valami, ami bölcsébbé és jobba tesz,
Kiegészít, tanít, vagy valami rosszat elvesz.
Lelkem építi, megtanít repülni az égi világ felé,
Elváltat attól, ami talmi, ami semleges,
Minden napra jusson valami érdekletes.

55.

Az Út végtelen,
A múlt és a jövő
Egyetlen pillanatban.

Bármelyik irányba nézel,
Önmagad látod egy múltba
Vagy jövőbe ragadt mozdulatban.

56.

Ragadd meg a lehetőséget
Mert ez az egyetlen esélyed
Aztán engedd el nyugodtan, lassan
Mert a lelked szabad csak akkor lehet.

57.

Néha elfog a kísértés,
Hogy a verset más szemével nézzem.
Próbálok megfelelni egy elképzelt
Olvasónak, és máris szerepet játszok.

Elfelejttem mit akartam, és azt
Figyelem hogyan legyek jó költő.
Hazudok nekik is, úgy ahogy magamnak,
És már tudom, nem írhatok verset másnak,
Csak annak, aki ideküldött,
És a bennem lévő teremtmény óriásnak.

58.

Fekete varjak
A tavaszi vetésen.
Fekete árnyak
Jönnek felém,
Belepnek egészen.

59.

Sokszor eljön értem a sötét.
Lelkem kiüríti,
Elviszi életem minden örömét.
Hatalma megtör, azért jön,
Hogy érezzem, semmi vagyok.

Át kell élnem ezt is, engednem kell,
Hogy szögekkel verjék át a lelkemet.
Másképp sem élni, sem írni nem lehet.

60.

Ne kérdezz semmit,
És a válasz ott lesz mindenütt.
A part minden homokszemében,

A tenger minden cseppjében,
A pillangó csapongó röptében.

Kérdezd meg mi végre vagy,
És a válasz eltűnik.
A homok csak végtelen,
A tenger csak néma víz,
És a pillangó csak a Káosz szülője.

Maradj, aki vagy,
Kérdezd, amit kell,
De hallgass, ha érteni akarsz,
És láss mindent lehunytt szemekkel.

61.

Kedvem lenne sírni
Az elromlott világ bűnei miatt.
Minden fájdalmam könnyekbe önteni,
Hagyni, hadd folyjon, mint a patak.

Legyen belőle folyó, óriási tó,
Legyen ez az új Özönvíz.

De nincs ennyi könnyem,
És erőm sincs, hogy az új
Bárákat megépítsem.

62.

Legyen mindig valami,
Egy gondolat, egy ötlet, egy álom,
Ami kihúzza az örvényből,
Ami megmozdítja a sötétséget.

Legyen mindig valami,
Ami fölemel, megtart,
És eléd hozza a Mindenséget.

63.

Elfogadom ezt is,
Mint annyi minden mást,
Tanulást, elutasítást,
Örömet és könnyeket.

Csak annyit akartam,
Hogy amit ajándékba kaptam
Valakitől, messziről fentről,
Más is használni tudja.
Öröme forrása, bánata enyhítője
Lehessen ez a néhány vers.

Konok világ, megöli a prófétáit,
Panaszt még sem teszek, elégedetlen
Sem leszek, elfogadom a helyem,
Az utam járom tovább, a hit
Soha nem fog megrendülni bennem.

64.

Minden egyes napod legyen ajándék,
Tégy valamit magadért,
És tégy valamit a világért.
Még akkor is, ha ez
A világot nem érdekli,
Téged ez ne tántorítson el.
Közönyös, konok világ,
Nem érzékeny a jóra, és nem sejti
Azt sem, hogy mi pusztítja el.

65.

A nyár alszik a levéltakaró alatt,
Vár az első kipattanó rügyre.
Most tél van, hó és álom,
Fagyos széllel érkezik az este,
Szürke köd telepszik mindenre.

66.

Nem a félelem lelkét adta nekünk Isten,
Mégis van, hogy remeg a testünk,
Fázik, borzong és sötét a lelkünk.

Mégis, a sötétet is meg kell ismernünk.
Isten nem a félelem lelkét adta nekünk,
De látnunk kell a Kísértő arcát,
És megértenünk elvesztő hatalmát,
Hogy kérni tudjuk az Urat,
Csillapítsa félelmünk,
És mutassa nekünk az Utat.

67.

A Mindenség Egyenlete.
Sokan keresik a furcsa
Mindenható formulát,
Amiben benne van minden.

Eső és felhő kiszámítható,
Radioaktivitás és gravitáció,
Galaxisok és az Ősrobbanás,
Elemi részek, és minden más.
Ha már kezünkben lesz a képlet,
Előveszünk egy számítógépet,
Előttünk lesz akkor múlt és jövő.

És vajon pillanatok alatt
Kiszámítható lesz az is,
Hogy mi lesz a fejemben
A következő gondolat?

Megmondható lesz, hogy
Most mit érzek?
Honnan születik annyi vers, ének?
Hogy mi az a boldogság,
Hogy mitől múlik a szomorúság?

Elég lesz ehhez egyetlen egyenlet,
Hogy megtudjuk az értelmét az életnek?

68.

A minden, a minden
Oly csendes odakint,
Lelkem tiszta és nyugodt.
Nem hallok mást, csak
Azt a belső hangot, ami
Verseket diktál. Én figyelek,
Magamban csendben jegyzetelek,
Hogy ne veszítsek el semmi
Fontosat, hogy reggel is legyen
Mit írni, legyen miért ébredni,
És a reggeli napsugárra
Örömmel nézni.

69.

Álmomban ittam egy kávé,
Hogy éberebb legyek.
Éberebb lettem-e?
Megtudtam volna,
Ha közben fel nem ébredek.

70.

Embernek túl jó vagyok,
De van más is, mit
Magamról tudok,
Az önzés is a sajátom.

És ha nem vigyázok,
Ha túl messzire szállok,
Ikarossal közös lesz a végzetem,
Szárnyaimon olvad a viasz,
Gyors és gyönyörű lesz halálom,
A zuhanás megszabadít mindentől,
A végtelen tengerben
Nyugalmam megtalálom.

71.

A borz így szólt a fecskéhez:
Repülj addig a fáig tízszer és vissza!
A fecske megtette, majd kérdezte a borzot:
Miért kértél engem erre?
A borz így válaszolt: ezt előtte kellett
Volna megkérdezned, mert
Most már a válaszomnak
Úgysem lenne semmi értelme.

72.

Furcsa világ, megannyi
Önző ember, gonoszság,
Rossz akarat, pusztító erő.

De mindig van egy pici virág,
Ami a legnagyobb sárból is kinő,
És hirdeti, hogy az élet élni akar.

Kevés hozzá az ember, bárhog is
Igyekszik, az a pici virág minden
Rossz ellenében fel fog nőni az égig.

73.

A gyönyörű mindig szomorú.
Megtalálod, mi elveszett,
És fáj minden pillanat,
Mi eddig múlt Nélküled.

74.

Mert mi más a világ,
Emberek tülekedése.
Kevesen látják meg a csodát.

75.

Szerettem iskolába járni,
Minden reggel buszra szállni,
Utazni a város másik végébe,
Ott voltam igazán otthon.

Fizika, kémia és geometria,
Irodalom, nyelvtan, geográfia.
Míg mások rúgták a labdát a poros udvaron,
Én a fény dolgain gondolkodtam, csendben egy padon.

76.

Régmúlt karácsonyok gyertyafénye,
Fenyőfa Nagymamám kis házában,
Gyermekek vagytok, mint a kisdéd Jézus.

A Hold ezüst fénye szikrázik
Odakint a hófehér havon,
A jég fantáziavilágot rajzol
A fagyott ablakon.

Idebent béke, kalács hűl az asztalon,
A csillagszóró csodavarázs, elámít,
És én csak nézem, és hagyom, hogy
Gyermekek lelkem mennyei béke töltse meg.

Izgalom, vajon a fa alatt mi vár,
Ajándék, mohó vagyok, telhetetlen,
Minden, minden, ide nekem, vasút,
Rakéta, űrhajó, ólomkatona, gyönyörű
Üveggolyó és aztán csengőszó,
Igen ez ő, Jézus itt jár a havon.

Lába nyoma nem látszik,
Lehelete nem hagy nyomot,
Csak én tudom, hogy csak ő lehet,
Cipeli a fát, majd díszít és
Lerakja minden ajándékát.

Ő a világ ura, a mindenható kisdéd,
Mégis gondja van rám, nem hagyja,
Hogy önző szívem csalódás ragadja el,
Tudom, hogy ott lesz minden a fa alatt,

Mi gyöngye gyermek szíve vágya,
Ki örömet a fa alatt lel.

Hány év múlt el azóta, hány gyertya,
Hány fenyőfa, de én még mindig az a
Gyermek vagyok, ki akkor fürkészte
A jeges ablakot, kutatta,
Vajon honnan jön ő,
Talán most meglátom,
És ellesem titkait,
Talán vele megyek és
Elkísérem egy darabig.

És belesek minden ablakon,
És látom magam minden ragyogó arcon,
És minden kíváncsi szemben,
És minden karácsonyfa díszén,
Gyertyafényben, ünnepi asztalon,
És minden szeretetben fogant ölelésben.

Nagymamám kezét nem foghatom már,
Mennyi éve, hogy tőlem nagyon messze jár.
De ha eljön a karácsony, és eljön
Minden évben, gyertyafényben,
Hóesésben, velem van égi fényben,
Újra együtt vagyunk, ő és én,
A kisdéd Jézus, az a régi ház, az a csoda,
A várakozás, fejünk felett a csillagok,
A Betlehemi Csillag teljes fényében ragyog,
És mi lehetne szebb ajándék,
Emlékeim hozzák vissza
Tündöklő hószerű angyalok.

77.

A semmihez mérem magam,
És hatalmas vagyok.
Mindenható egy cseppnyi létben.

Istenhez mérem magam,
És semmi vagyok.

Bizonytalansági hullám
A végtelen térben.

Magamhoz mérem magam,
És tökéletes vagyok.
Változatlan minden változás közben.

Hozzád mérem magam,
És egyedül vagyok.

Mert mindig elmegyek melletted,
E millió darabra szakadó,
Magát igazán soha meg nem mutató,
Őrök és rejtélyes létben.

Én, a minden életben nélküled maradó,
Világokon át egyedül vándorló,
Szívemben kitéphetetlen vágyat hordozó,
Hiányoddal megbékülni nem tudó.

Csak a vers marad és az álom,
Helyem melletted akkor megtalálom.

78.

Neked kihívás,
Van kinek csupa harc.
Neked félelem,
Másnak szórakozás,
Kinek csupa ünnep,
Másnak szenvedés.
Mi marad nekem?
Csak a felfedezés.

Felfedező vagyok,
Én vagyok Newton,
Én vagyok Maxwell,
Este a csillagokat nézem,
Reggel a Napot, ha felkel.

Tudomány? Az is,
De nem elég, kell a hit,
Mely eligazít az anyag

Érzelmek nélküli tengerében.
És ha a hit fogytán,
Mert kikezdi a mindennapok pokla,
Elég felnézni este a csillagokra.

A lelked újra megtelik hittel,
És az anyag is felfedi titkait,
A törvények megnyílnak előtted,
És olvasod a könyv sorait.

Melyet egy hatalmas kéz írt
Még a Teremtés hajnalán.
Az agyamban forgatom
Isten gondolatait.

És szeretem a világot
Minden titkával egyetemben,
És ha néha megpillantom,
Mert egy szemérmetlen véletlen
Elém hoz valami nyilvánvalót,
Úgy érzem, kiválasztott vagyok,
Ki megláthatja a más által nem láthatót.

Ha megérted, elmondom neked is,
Ha van hozzá szó,
De néha csak a vers marad,
És amit láttam, csak én egymagam,
Most itt e versben
Kinyílik előtted is.

79.

Félúton a kezdet és a vég közt,
Mert mindkét út végtelen,
Befejezem, mit el sem kezdtem még.

80.

Hallgatom az eső kopogását az ablakon,
Az este csendes és hideg,

Életem hieroglifáit
Vajon ki fejtí meg?

Magamba nézek, és kítárul a világ,
Minden csillag és minden esőcsepp,
Mert ami kint, az van bent is.
Talán ez lenne a lényeg?

Vagy végtelen vagyok,
Mint kint az űr,
Mert bennem van minden,
Amiben én benne vagyok.

Minden csillag itt fénylik
Bennem, mi odakint ragyog,
És minden gondolatom,
Mi bennem életre kel,
Létezik odakint is,
Kettős létre lel.

És ami ma én vagyok,
Az holnap te leszel.
Egymás életét éljük,
Létünk egymásnak felel.

Vigyázunk egymásra,
Életet kapunk és adunk,
És visszhangzó hallgatás
Minden kimondott szavunk.

Ha érted-e verset,
Már részed vagyok,
De részem leszel te is,
Mert míg a Nap ragyog,
És amíg vannak csillagok,
Együtt leszünk e kozmikus tájban,
Sugárfényben és éji homályban,
Mert egynek akart ki maga is egy,
És ha utunk néha kerüli is egymást,
A célja mindig egy marad,
És minden út oda ér el,
Hol többé már semmi nem vész el.

81.

Eljő, mert írva van,
Az idő akkor majd megáll,
A világ sóhajt még egyet,
Ne siess, az ítélet megvár.

82.

Fogadd el az igazságot,
De kérdezd meg minden nap,
Hogy igaz-e.

Fogadd el így a világot,
De élj benne kedved szerint,
A madár sem kérdi, hogy repülhet-e.

Mert csak az van, ami lehet,
De ami lehet, talán sohasem lesz.

83.

Egy pillanat van,
Csupán egyetlen pillanat.
Nyisd ki az ajtót,
És próbáld ki magad.

Színes kirakat a tükör,
Kőfal az áhítat,
Lépj rá az ösvényre,
Az út végén köszöntsd Önmagad.

84.

Éjszaka van, szemem elkerüli az álom.
A minden, a minden oly csendes odakint,
Ködszín puha fátyol takarja a lelkem,
Szárnyra kelek, s veled vagyok megint.

Minden visszajő, mi elmúlt már egyszer,
Minden mi jó volt, s az is, ami rossz.

Szárnyra kelek, s veled vagyok megint,
Mit elvitt a nappal, az éj mindent visszahoz.

A minden, a minden oly csendes odakint,
A lusta idő is megpihen immár.
Zsákba dobálva a nappalok terhe,
Az álmok kincstárán megnyílik a zár.

85.

Ember vagyok, Istennek képzelem magam,
Isten vagyok, és ember ruhában játszom.
Magam vagyok a tudatra kelt létben,
Életem millió öntudatlan álom.

86.

Időtlen idők óta létezem,
Az Ősrobbanás tépett ki a semmiből.
Kegyetlen világban élek.

Barátom a Véletlen,
Sorsom az Elkerülhetetlen,
És a félelemtől sem félek.

87.

Ha kinyílna minden szó mi bennem rejtezik,
Ha megszólalna minden gondolat itt bennem,
Ha minden pillanatom őszinte lenne,
Ha mindig tiszta maradna a lelkem.

Ha nem lenne annyi ártó gondolat,
Ha nem lenne rossz tettnek annyi oka,
Ha minden kérdésre várna a válasz,
Ha nem félelemmel jönne az éjszaka.

Ha a halál nem rémisztene,
Ha a szerelem csak édes lenne,

Ha kimondanám, amit nem akarok,
Ha rosszkedvem perce gyorsan telne.

Ha olyan lennék, amilyen nem vagyok,
Ha megtenném mindazt, amit akarok,
Ha elhallgatnám, amit eltitkolhatok,
Ha nem szégyellném azt, amit tudok.

Ha nem jönne a nyárra tél,
Ha nem lenne újra hó és dér,
Ha ragyogna a nap, az égi fény,
Ha ketten lennénk, te meg én.

88.

Ha óriás akarsz lenni,
Menj úgy az úton,
Hogy ne hagyj
Semmilyen nyomot.

Ha szabad akarsz lenni,
Ne tartson fogva szabadságod.
Ha boldog akarsz lenni,
Felejtsd el minden álmod.

Ha tiszta akarsz lenni,
Ne szennyezzen semmilyen gondolat.
Ha hasznos akarsz lenni,
Ne magad válaszd ki az utad.

Ha büszke akarsz lenni,
Hajolj földig,
Ne szégyelld önmagad.

Ha tanulni akarsz,
Felejtsd el a könyveket,
Ha szenvedni akarsz,
Ne hullajts könnyeket.

Ha pedig írni akarsz,
A szeretet vezesse a kezedet.

89.

Mert te vagy,
Akit mindeniben keresni akarok,
És te vagy, akit megtalálni
Senkiben sem fogok.

90.

Álmodtam már rólad, azt hogy megtaláltalak
De a hajnali ébredés mindig ugyanaz maradt,
És üres volt a reggel, mert nélküled talált,
Más feküdt mellettem, és ölelésre várt.

Megszülettél velem, és hallom a hangodat,
Látni tanultam, de csak téged láttalak.
A véremben hordozlak, és bárhogya akarom,
Nem talállok meg, mert csak bennem élsz, tudom.

Összetört tükrök mutatják arcodat,
Sápadt tengerpartok őrzik lábnyomodat,
Sosem látott fésűk fésülik hajadat,
Sosem vetett ágyak őrzik illatodat.

Más szemében látom csillogni a szemed,
Mással megyek messze, de neked fogom a kezéd.
Velem fogsz ébredni, míg én is ébredek,
És tudom lesz egy nap, hogy meghalhatok veled.

91.

Az idő illúzió,
Minden nap ugyanaz,
Csak más és más történik.
Csak az esélyem nő
Minden nappal
Az újjászületésre.

Miért hát a szomorúság
Az elmúlás miatt?
A Nap minden nap ugyanazzal
A fénnel ragyog,

Éjszaka felettem mindig
Ugyanazok a csillagok.

A Hold is mindig ugyanazt
Az arcát mutatja felém,
És minden nap ugyanaz a remény
Kel életre bennem,
Hogy teljessé válok végre
Még ugyanezen, az egyetlen napon.

92.

Boldogok a tudatlanok,
Mert nem tudják, hogy boldogtalanok.
Boldogok kik eldobják a hatalmat,
Mert a hatalom éhessé tesz,
És aki éhes, boldog nem lehet.
Boldog, ki egymagában boldog,
Mert elhiszi önnönmaga hazugságait.
Boldog, ki tudja,
Hogy boldog soha nem lehet.

Boldog ki letörli mások könnyeit,
Boldog ki örül mások örömének.
Boldog ki érzi mások fájdalmát,
Boldog ki másoknak adja önmagát.

Aki sajnálja magát, boldog nem lehet,
És nem boldog az, aki él önző életet.
Boldogtalan ki keresi boldogságát,
És örömmel él,
Ki nyugalommal fogadja boldogtalanságát.

Boldog ki érti a Hegyi Beszéd szavait,
Boldogabb, ki e szerint él,
Még boldogabb ki tudja, mi a fontos,
És az igazságtól sohasem fél.

Olvass, tanulj és hallgass,
Figyelj és add át, amit tudsz.
Engedd, hogy vezessenek,
És légy bátor vezetni másokat.

Tedd szabaddá a rabokat,
És szabadítsd meg azokat,
Kik szabadnak hiszik önmagukat.

93.

A Nap kel és nyugszik,
Az égi fény örök,
Hogy ki vagyok igazán,
Sosem tudom meg talán.

A Nap kel és nyugszik,
A rejtély örök.
Hogy ki vagyok valóban?
Parázs írás,
Odakint a fagyott hóban.

94.

Kötélen táncolunk imbolyogva
A világ bölcsője felett.
Életünk megannyi kérdés,
Csak némelyikre érkezik felelet.

A világ törékeny porcelán,
Testén láthatatlan repedések.
Ne hidd, hogy örökké tart,
Kezedben az álom, az ébredések.

Isten képére teremttettél,
Megkaptad a hatalmat, a csodát,
Kezedbe tette a sorsodat,
Neked adott életet és halált.

Csak a tudást nem kaptad meg,
Hogy ismerhesd a múltat és jövőt,
Homályos, sejtelmes álmok
Mérlik ki számodra az időt.

A perceket soha ne számold,
De ismerd meg mindegyiket.

Ápold a kertet mi kezedbe adatott,
És soha ne hagyd el a hited.

95.

Sem kint, sem bent,
A harmadik vagyok.
Egyszer lepke voltam,
S szálltak velem
Hószárnyú angyalok.

Sem fönt, sem lent,
Marasztaló tegnapok
Körében érzem igazán
Otthon magam.
A harmadik vagyok.

Sem barát, sem társ,
Ellenség sem vagyok.
Nem hoztam és nem
Viszek, és már
Sírni sem tudok.

Sem kavics, sem hegy,
Csak tágra nyílt szemek.
Sem Dávid, sem Góliát,
A világ határán ülök,
És csendben figyelek.

A harmadik vagyok.
Öntörvényű szobor,
Melyet elfelejtett
Kimetszeni egy kéz,
A kőből valamikor...

96.

Magamnak írom a verseket,
És Istennek. Ő bár ismeri mindet,
Talán örül annak,

Hogy e földi világban
E versek helyet kapnak.

97.

Amikor megszülettek a csillagok,
Amikor fényük először felragyogott,
Amikor fény nőtt a sötétség helyébe,
Amikor életet formált a Föld méhe,
Amikor először mosolyogtál rám,
Amikor először fogtam meg a kezéd,
Akkor kezdődött a világ,
Előtte semmi sem létezett.

Engedd, hogy szeresselek és én szeretni foglak,
Míg kihunynak a csillagok, míg ki nem hűl a Nap,
Csak veled kell a létezés, csak veled a szerelem,
Nélküled hideg parázs vagyok, nélküled nem kell az életem.

98.

Elindul egy gondolat,
Zegzugos úton, aztán
Többfelé szakad.

Áramlik, mint megannyi patak,
Aztán összegyűlik egy helyre,
Éppen futja belőle egy versre.

99.

És most csak várok rád,
Nem kereslek többé,
Csak várok mozdulatlan.

Nincs már több utam,
Mindet végigjártam.
Nincs már több tervem,
Mindet eldobáltam.

Nincsen már hitem,
Mind elveszett már.
Csak várok rád,
Itt hol nincs határ,
Nincs élet, sem halál.

Mert bennem van a világ,
Minden mi szép.
Neked adom magam,
Biztosan tudom,
Két pillanat között
Rám találsz az úton.

100.

Álmaim szövetéből életre hívtalak,
Ereim löktetése adja szíved ritmusát.
Szép vagy, amilyen szépnek látni akarlak,
Enyém vagy, nem vesz el tőlem a csúf világ.

Szeretsz, és én nem kérdelek meddig még,
Időnk elég, éjünk és napunk rengeteg,
Velem születted és szeretned kell,
És én nem halhatok meg csak veled.

Adj nekem erőt, adj nekem nyugalmat,
Adj nekem szerelmet és adj bizodalmat,
Adj nekem mindent, bármit kérjek tőled,
Éjszaka fényt, nappal sötétséget.

101.

Csak egy dolgom van itt,
Szeretni a világot.
Ismerni ezernyi virágot,
És egy hűvös csendes
Nyári estén felnézni
A csillagos égre.

Megtudni minden igazságot,
Kivéve az egyetlen egyet,

Amire a legjobban vágyok,
Megtudni Isten engem vajon
Miért teremtett, miért
Járom e válaszáért a világot.

102.

Semmi sem múlik el örökre,
És semmi sincs, mi ne lett volna egykor.
Nézz magadba, lásd meg a kinti világot,
Mert ami bent van, az van odakint is.

Keresd Önmagad,
Találd meg, ami mindig is voltál,
Győzd le a világot.

És tanulj meg mindent,
Hogy legyen mit elfelejtened.

103.

Hunyd be a szemed,
Lazítsd el minden tagod.
Lélegezz mélyen,
A tudatos létet itt hagyd.

Nem vagy más, mint szabad lélek.
A Teremtő pontosan ilyennek akart
Valamikor nagyon régen.